

Arrest

nr. 45 520 van 28 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat J. CALLEWAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 mei 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 maart 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Hasilpur. Toen u 15 jaar was zou u in ban geraakt zijn van Sheikh Iftiqar. Deze man zou u hebben weten overtuigen om op "Jihad" te gaan. U zou bereid geweest zijn om te doden of om zelfmoord te plegen en daarom zou u naar een trainingskamp in

Afghanistan gegaan zijn. Daar aangekomen zou u teleurgesteld zijn wegens de slechte omstandigheden van uw verblijf. U zou hebben proberen te vluchten, maar men zou opgepakt hebben. Men zou u zwaar mishandeld hebben en na enige tijd wist uw vader u vrij te kopen. Aan deze ervaring zou u een hekel aan de maulvies overgehouden hebben. In 2001 wist u verschillende jongens te overtuigen om niet in te gaan op een vraag naar rekruten voor de jihad. Enkele dagen later zou u zonder reden gearresteerd zijn door de politie. Tijdens uw detentie zou u mishandeld zijn. Sheikh Iftiqar zou u opgezocht hebben tijdens uw detentie en hij legde u uit dat u deze behandeling kreeg wegens uw uitspraken tegen de "jihad". Na 12 dagen zou u vrijgelaten zijn. Hierop zou u naar Zuid- Afrika vertrokken zijn, waar u verschillende zaken opstartte. U zou gehuwd zijn met een Zuid Afrikaanse om zo aan een verblijfsvergunning te geraken. U zou af en toe nog op en neer gereisd zijn naar Pakistan, maar dit leverde u nooit problemen op. In april 2008 zou u opnieuw naar Pakistan gegaan zijn. Op 26 september 2008 zou u samen met uw schoonbroer naar de moskee gegaan zijn. Hier werden toespraken gehouden om mensen op te roepen op "jihad" te gaan. Uw schoonbroer zou hierop in zijn willen gaan. U zou zich hier openlijk tegen hebben uitgesproken. Er zouden leden van de "Tehrik-e-Taliban" en de "Jaish-e-Mohammed" aanwezig geweest zijn. De lokale notabelen zouden een verdere escalatie van de situatie hebben weten te voorkomen. Later op een zondag zou u oude kranten verbrand hebben. Later, thuis, zou u van uw knecht vernomen hebben dat een menigte, met verschillende maulvies, op zoek was naar u. Ze zouden u tot "murtad" (non-moslim) verklaard hebben wegens het verbranden van heilige namen. Blijkbaar zou u bij het verbranden van de kranten ook een attest van uw moskee met daarop heilige woorden verbrand hebben. U wist dat de maulvies u wilden doden, dus vluchtte u. Op aanraden van uw buurman zou u hierna naar België gevlucht zijn. Na een reis door Iran, Turkije, Griekenland, Spanje, en Frankrijk diende u op 8 mei 2009 in België aan asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: kopies van uw twee paspoorten, een attest over uw aanvraag voor de Zuid- Afrikaanse nationaliteit te kunnen verkrijgen, verschillende attesten over uw verblijf in Zuid Afrika, zoals zakelijke documenten, de identiteitsdocumenten van uw partners, autovergunning, belastingen, bankgegevens, huurcontracten, een kaartje van uw advocaat en uw verblijfsvergunning in Zuid Afrika. Na uw gehoor stuurde u een kopie van een "FIR" (First Information report) en een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo bestaan er ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van de door u voorgelegde "FIR". Vooreerst dient hierover opgemerkt dat het enkel om een kopie gaat, wat de authenticiteit nooit kan garanderen. Voorts dient opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met het bestaan van deze "FIR". Zo verklaarde u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk dat u bij uw vertrek uit Pakistan eind oktober 2008 geen enkele vrees voor de Pakistaanse autoriteiten kende, want u zou enkel een probleem gekend hebben met sommige religieuze mensen (gehoorverslag CGVS p. 6). Tevens beweerde u tot tweemaal toe dat er nooit een "FIR" tegen u bestaan heeft in Pakistan (gehoorverslag CGVS p. 6, 11). Ook beweerde u dat u ondanks uw problemen met de religieuzen, niet aangeklaagd werd wegens blasfemie (gehoorverslag CGVS p. 11). In dit licht is het dan ook opmerkelijk dat u een week na uw gehoor door het CGVS plots een "FIR" opstuurt waarin u beschuldigd wordt van blasfemie en dit ondanks uw eerdere verklaringen. U werd bijna anderhalf jaar geleden (zie "FIR" 28/09/2008) reeds aangeklaagd zonder dat u hier blijkbaar weet van had. Hoewel u reeds sinds mei 2009 in België aanwezig bent, wist u pas in februari 2010 (datum van verzenden "FIR" naar het CGVS) dat u eigenlijk beschuldigd wordt van een aantal ernstige zaken die zelfs kunnen leiden tot de doodstraf of levenslang. De vaststelling dat u niet eerder achter het bestaan van de deze aanklacht zou komen, dan nadat men u hier achter vroeg tijdens uw gehoor voor het CGVS, breekt gezien de ernst van de aanklacht het geloof in de authenticiteit van dit document volledig af. Ook dient opgemerkt dat u zich volgens uw verklaringen, zonder enige vrees of zonder dat dit gevolgen voor u kende, tot de Pakistaanse ambassade te Brussel wendde (gehoorverslag CGVS p. 4). Deze elementen werpen reeds een schaduw op de algemene geloofwaardigheid van door u ingeroepen vrees voor vervolging. Ook uw andere verklaringen waren eerder vaag en onsaamhangend. Zo beweerde u dat u als jongeman op een bepaald moment zo onder de indruk was van de woorden van uw religieuze leider dat u bereid was om te doden of om een zelfmoordaanslag te plegen (gehoorverslag CGVS p. 7). In dit licht is uw beweerde verblijf in een jihadi trainingskamp weinig geloofwaardig. U beweerde dat u na aankomst in dit kamp immers onmiddellijk wou vertrekken gezien de slechte algemene omstandigheden in dit kamp: op de grond slapen met vuile dekens, slecht eten, met koud water wassen,... (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Dit strookt niet met uw eerdere beweerde religieuze overtuiging die u zelfs wou aanzetten tot moord. Het klinkt weinig aannemelijk dat iemand

die bereid was zijn eigen leven te geven zich zou laten afschrikken door slechte levensomstandigheden in het kamp.

Voorts verklaarde u in september 2008 aanwezig geweest te zijn in een moskee, waar u een toespraak hield tegen de jihad en het extremisme en dit voor de ogen van leden van de Pakistaanse Taliban en de extremistische "Jaish-e-Mohammed" (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). Daar deze twee partijen gekend staan voor hun wreedheid en hun strikte visie op de Islam, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u hen openlijk zou schofferen. Het is nog minder waarschijnlijk dat deze mannen u dat zouden toelaten; uw bewering dat de tussenkomst van de lokale notabelen hen tegenhield is gezien de [het] beruchte karakter van beide organisaties weinig aannemelijk (gehoorverslag CGVS p. 10). U wist uw aanvaringen met de religieus-extremisten dan ook niet aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verblijf in Zuid- Afrika dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde met een Zuid-Afrikaanse vrouw gehuwd te zijn om aldus een verblijfsdocument te bekomen. U verkreeg dit verblijfsrecht in Zuid Afrika, maar volgens uw verklaringen zou dit nu niet meer geldig zijn (gehoorverslag CGVS p. 12). Echter uit het door u voorgelegde verblijfsattest blijkt echter dat dit tot drie jaren nadat u Zuid Afrika verlaten heeft, geldig blijft (gehoorverslag CGVS p. 12). U beweerde voor het laatst in Zuid- Afrika geweest te zijn op 18 april 2008. Uw verblijfsrecht daar lijkt dan ook nog geldig tot 2011. Dat u dit niet zou weten terwijl u al verschillende jaren het merendeel van de tijd daar verblijft en gezien uw zakelijke interesses daar, is bevreemdend. Overigens kon u ook niet aannemelijk maken dat u na 18 april 2008 niet meer in zuid Afrika [Zuid-Afrika] bent geweest. Het sluitende bewijsstuk hiervoor, uw volledige paspoort met alle aankomst- en vertrekstempels legt u immers niet voor. Uw bewering dat uw smokkelaar dit afgenomen heeft is stereotiep en weinig geloofwaardig. Er bestaat dan ook een sterk vermoeden dat u bewust informatie omtrent de plaatsen waar u heeft verbleven voor de Belgische autoriteiten tracht achter te houden. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er bestaan geen aanwijzingen dat u nood heeft de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Het gaat hier over documenten (zoals zakelijke documenten) die uw wettelijk verblijf in Zuid Afrika ondersteunen, of die uw identiteit aantonen, zaken die hier niet betwijfeld worden. Ter ondersteuning van uw ingeroepen vrees legde u enkel een "FIR" voor, maar zoals reeds werd opgemerkt mag de authenticiteit van dit document ten zeerste betwijfeld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept als "Enig middel" een "Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status Vluchtelingen dd. 28 juli 1951 (goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953). Schending van de materiële motiveringsplicht. Machtsoverschrijding" in.

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt enkel kopieën neer van enkele bladzijden uit zijn "oude reispas en nieuw paspoort", maar geen originele identiteitsdocumenten. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen

zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens verklaarde verzoeker dat hij zijn paspoort vervalste. Hij reisde met zijn eigen paspoort, *“maar er stonden veranderingen in, de foto was van mij maar ze veranderden vaders naam en mijn naam”* (gehoorverslag CGVS, 26.01.2010, p. 5). De Raad ziet dan niet in waarom verzoeker die een bereisde zakenman is, diensten zou vragen (en ervoor betalen) aan een smokkelaar wanneer dit niet noodzakelijk is, noch waarom hij zijn eigen legale paspoort zou vervalsen wanneer hij ten tijde van zijn vlucht geen problemen noch enige vrees kende voor de Pakistaanse autoriteiten (gehoorverslag CGVS, 26.01.2010, p. 6). Verzoeker legt evenmin zijn identiteitskaart neer en zijn verklaringen hierover zijn bovendien strijdig waar hij enerzijds verklaarde *“ligt nog in Pakistan”* (verslag DVZ, 27.05.2009) en anderzijds *“waar ligt ze nu? In Turkije heeft de mensensmokkelaar dat afgenomen”* (gehoorverslag CGVS, 26.01.2010, p. 6). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen aan de hand van originele identiteitsdocumenten met foto, noch dat hij in de onmogelijkheid is zijn paspoort neer te leggen waaruit zijn reizen kunnen blijken. Dit klemmt temeer nu verzoeker zakenman is, veelvuldig internationaal reisde en derhalve duidelijk bekend is met het belang van documenten. Zijn verklaringen over illegale reizen naar Griekenland waar hij geen asiel aanvraagde, komen verzonnen voor. Verzoekers handelwijze komt frauduleus voor en tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.

2.5. Verzoeker toont zijn verblijf en tewerkstelling in Zuid-Afrika aan met verschillende documenten. Verzoeker bevestigt *“dat hij in Zuid-Afrika een verblijfsstatuut heeft aangevraagd en ook verkregen heeft”* doch verklaarde dat hij meent dat dit niet meer geldig is omdat *“ik denk dat je maar 1 jaar in buitenland mag verblijven”* (gehoorverslag 26.01.2010, p.12). Het verzoekschrift stelt dat *“Het feit dat verzoeker stelt dat zijn verblijfsvergunning niet meer geldig zou zijn aangezien hij langer dan één jaar Zuid-Afrika verlaten heeft, is absoluut geloofwaardig, aangezien deze regel ook geldt in het Belgisch recht.”* Verzoeker toont echter niet aan dat het Belgische recht in Zuid-Afrika van toepassing is en derhalve evenmin dat dit in casu nuttig kan worden aangevoerd. Daarenboven vermeldt de permanente verblijfsvergunning door verzoeker voorgelegd dat het verblijfsrecht kan vervallen indien de houder drie jaar of langer afwezig is uit de republiek. Aangezien verzoeker zijn originele paspoort niet neerlegt kan de Raad verzoekers internationale reizen en vroegere verblijfplaatsen en -periodes niet verifiëren. Verzoeker verklaarde hoe dan ook zelf dat hij laatst in Zuid-Afrika verbleef *“tot 18/04/2008”* (gehoorverslag 26.01.2010, p.2) zodat zijn verblijfsvergunning minstens geldig is tot 18/04/2011. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij over geen verblijfsrecht in Zuid-Afrika beschikt. Overigens blijkt dat verzoeker zowel in Zuid-Afrika als in Pakistan gehuwd was. Hij ging een schijnhuwelijk aan in Zuid-Afrika om verblijfsredenen en deed dit zonder voorafgaandelijk overleg met zijn Pakistaanse echtgenote (CGVS-verhoor p.2-3). Dergelijk bedrieglijk handelen tast zijn geloofwaardigheid verder aan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker voert aan dat *“Zijn vrees is (...) vooral gericht tegen moslimextremisten”*. Volgens verzoeker *“is duidelijk dat de Pakistaanse overheid vooralsnog geen afdoende bescherming kan bieden tegen het geweld van extremistische islamitische groeperingen”* en *“is het feit dat er een FIR tegen verzoeker bestaat wel een teken dat bepaalde politie-overheden zich schijnbaar laten beïnvloeden door deze moslimextremisten.”* Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal met betrekking tot zijn *“verblijf in een Jihad kamp”* als met betrekking tot zijn *“toespraak in de moskee in aanwezigheid van extremistische groeperingen”*, deze elementen *“puur subjectief”* te beoordelen. Verzoeker licht verder toe dat *“toen hij aankwam in het opleidingskamp en de harde levensomstandigheden onderging, hij diende vast te stellen dat hij er nog niet klaar voor was, aangezien hij niet gewoon was om in dergelijke omstandigheden te leven”* en dat *“Toen verzoeker aanwezig was in de moskee, was hij daar samen met zijn schoonbroer, die net aangekondigd had dat hij weldegelijk bereid was om deel te nemen aan de Jihad. Verzoeker was hierdoor dermate gechoqueerd dat hij inderdaad recht is gestaan en het aangedurfd heeft om voor een hele massa mensen (waaronder inderdaad leden van extremistische islamitische groeperingen) en tegen de jihad een toespraak te houden. Verwachtte verweerster werkelijk dat verzoeker hierdoor stante pede zou geëxecuteerd worden, in aanwezigheid van een massa mensen? Dit is niet redelijk te noemen (...)”*.

3.1.1. De Raad moet ten dezen oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40,41,195,196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Verzoeker verklaarde dat hij zich wou engageren voor de Jihad en besloot naar Afghanistan te gaan *“voor een*

jihad training te doen” omdat *“we hadden zo veel gevoelens hier voor gekregen dat we wel naar daar moesten gaan, onze gevoelens waren zo sterk dat we mensen zouden vermoorden of zelfmoordaanslag zouden plegen”* (gehoorverslag CGVS, 26.01.2010, p.7). Een dergelijk overtuigd en weloverwogen engagement valt echter niet te rijmen met het onmiddellijk staken van zijn opleiding omwille van de oncomfortabele levensomstandigheden in het trainingskamp te meer nu verzoeker vijftien jaar was en aldus beperkt in zijn bewegingsvrijheid. Verzoekers verklaringen komen dan ook oppervlakkig voor. Hoe dan ook verzoeker heeft omwille van deze gegevens geen asiel aangevraagd.

3.1.2. De bestreden beslissing wijst verder op talrijke knelpunten in verzoekers dossier, die de Commissaris-generaal ertoe deden besluiten dat verzoekers asielmotieven niet kunnen overtuigen. Dat verzoeker zich in 2008 in een moskee alleen, spontaan en publiekelijk zou verzetten tegen de Jihad in aanwezigheid van extremistische bewegingen als de Taliban en de “Jaish-e-Mohammed” is evenmin geloofwaardig gelet op de beruchte reputatie van dergelijke groeperingen, waarmee verzoeker als gewezen aspirant-lid van een extremistische groepering bekend is. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker toont niet aan hoe iemand die zeven jaar weg is uit het dorp zou tussenkomen in dergelijke kwesties te meer nu hij niet aantoonst ook tijdens zijn verblijf in Zuid-Afrika enige band te hebben met religieuze bewegingen of opgekomen te zijn tegen radicaal Islamisme. Verzoeker beweert verklaringen afgelegd te hebben omwille van zijn schoonbroer *“ik offerde mij op voor onze relatie, ik kon mijn zus niet als weduwe zien zonder reden”*. Dergelijke uitspraken kunnen bezwaarlijk overtuigen nu ze niet gekaderd worden in het geheel van sociale- en familiebanden, en niet wordt aangetoond dat verzoeker enige invloed op zijn schoonbroer kon uitoefenen nu hij noch het familiehoofd is, noch zijn verblijfplaats heeft in Pakistan. Daargelaten de ongeloofwaardigheid van dergelijke publiekelijk uitspraken, is het evenmin aannemelijk dat verzoeker het noodzakelijk acht familiediscussies en familieproblemen in het openbaar te voeren. Zijn beweringen komen ondoordacht en verzonnen voor. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en onverminderd overeind blijven. Daarbij dient te worden herhaald dat verzoeker nu zijn reispas niet neerlegt en niet aantoonst dat hij in 2008 Pakistan bezocht. De Raad dient derhalve vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.1.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem voorgelegde “FIR” een authentiek stuk is. Hij stelt *“dat hij niet de authenticiteit van een document kan aantonen”* en aangaande zijn verklaringen in dit verband ter verhoor dat *“verzoeker in eerste instantie inderdaad niet op de hoogte was van het bestaan van een FIR tegen hem. Hij is heel lange tijd niet in staat geweest contact op te nemen met iemand in Pakistan. Na het interview bij het CGVS, door de vragen die er gesteld werden, en doordat zijn sociaal assistent en advocaat hierop aangedrongen hebben, heeft hij het belang beseft en heeft hij contact opgenomen. Hij heeft via een vriend vernomen dat er weldegelijk een FIR tegen hem was en deze vriend heeft allerlei stappen ondernomen om een kopie hiervan te bekomen. De authentieke FIR zou nooit afgeleverd worden. Verzoeker is dus niet in staat een origineel voor te leggen.”*

3.1.3.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bewijslast principieel bij hem rust en dat hij van in het begin van zijn asielpcedure er meermaals op gewezen werd dat hij zo snel mogelijk alle elementen ter adstructie van zijn asielaanvraag diende aan te voeren. Daargelaten dat het vaste rechtspraak is dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), verklaarde verzoeker ter verhoor meermaals en uitdrukkelijk dat hij de Pakistaanse overheid niet vreesde en er geen FIR tegen hem bestond (*“officieel van iets in geschuldiging gesteld? Neen (...) na 2001 “nog gearresteerd? Neen (...) bestond er ooit een aanklacht, “FIR”, arrestatiebevel, rechtszaak,..., tegen u in Pakistan? Neen”*. Zie CGVS-verhoor p.6). Dat hij na het verhoor, en na overleg met zijn advocaat, plots gewag maakte van een vrees voor de Pakistaanse autoriteiten, door wie hij al lange tijd zou vervolgd worden, is dan ook ongeloofwaardig. Evenmin is aannemelijk dat verzoeker pas informeerde naar zijn vluchtmotieven en bewijsstukken inzamelde na het CGVS-verhoor en in functie van de vragen op het CGVS-verhoor, te meer nu verzoeker dit via *“een vriend”* deed terwijl redelijk is aan te nemen dat indien hij een probleem met het gerecht heeft de familie wordt aangesproken en deze hem meteen inlichtten. Verzoeker legt twee stukken neer die beiden eenzelfde FIR betreffen en bij nader inzicht twee verschillende versies zijn waarvan één gecertificeerd door een ongedefinieerde persoon. Verzoeker bespreekt deze stukken niet en komt dus tekort aan zijn bewijslast. Overigens is niet aannemelijk dat verzoeker zelf geen inspanning doet om op eenvoudige wijze toe te lichten welke inbreuken (295B en 295C Pakistaanse strafwet) hem worden aangerekend. Verzoekers laattijdig neerleggen van documenten komt opportunistisch voor en is strijdig met de jarenlange administratieve

hulp die verzoeker van zijn overheid verkreeg bij zijn handel en zijn reizen en kan evenmin overtuigen in het licht van zijn vage en ongeloofwaardige verklaringen over fundamentele elementen die de kern raken van zijn asielaanvraag, met name voormelde FIR, zijn verblijf in een Jihad-kamp en zijn kritisch optreden tegen extremistische moslims. Verzoekers asielrelaas is een opeenstapeling van onsamenvattende blote beweringen. Hij toont geenszins aan ooit in de negatieve aandacht te hebben gestaan van de Pakistaanse overheid.

3.2. Verzoeker verblijft permanent in Zuid-Afrika. Hij heeft de Zuid-Afrikaanse nationaliteit aangevraagd en is ontwijkend over de huidige stand in deze procedure (zie CGVS-verhoor). Verzoeker voert aan dat *“het CGVS kan bezwaarlijk zich beroepen op een “exceptie van veilig derde land (...). Op geen enkele wijze voorziet de Belgische Vreemdelingenwet in het concept van een veilig derde land”* zoals opgenomen in artikel 27 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont geen vervolging aan in Pakistan. Hij toont dan ook niet aan dat hij internationale bescherming dient te vragen. Hoe dan ook kan -ten overvloede- terecht de vraag gesteld worden waarom verzoeker, indien nodig, quod non, geen asiel heeft aangevraagd in Zuid-Afrika. In de beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan de Commissaris-generaal geen machtsoverschrijding worden verweten wanneer hij kan vaststellen dat verzoeker op basis van onder meer de dubbele nationaliteit zich wel kan beroepen op genoegzame nationale bescherming. Verzoeker gaat er tevens aan voorbij dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

3.3. Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat *“Het loutere feit dat verzoeker contact opnam met de Pakistaanse ambassade is niet voldoende om te stellen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben”* gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Hoe dan ook kan uit verzoekers beslissing zich uit eigen beweging tot de Pakistaanse ambassade te wenden, minstens worden afgeleid dat zijn vrees voor de Pakistaanse overheid bijzonder relatief is en een bevestiging inhoudt van wat bovenstaand werd beslist.

3.4. Waar verzoeker wijst op rechtsleer en algemene berichtgeving, met name een uittreksel uit *“het gezaghebbend tijdschrift The Economist”* benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

- 4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK